

Nr 73.

Av herr **Rogberg**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition om ändring av 1 och 9 §§ i förordningen om förekommande av överdriven avverkning å ungskog inom de delar av Västerbottens och Norrbottens län, som ej höra till lappmarken.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 4 föreslås ändring av 1 och 9 §§ i förordningen den 18 juni 1915 om förekommande av överdriven avverkning å ungskog inom de delar av Västerbottens och Norrbottens län, som ej höra till lappmarken.

Nyssnämnda ändringsförslag har uppkommit därigenom, att skogsingenjören i Umeå skogsvårdsområde uti en till Kungl. Maj:t ingiven skrift framhållit, hurusom för vissa skogsägare inom ifrågasvarande delar av riket den år 1917 vidtagna förändringen uti 1 § av nämnda förordning medfört menliga följder, i det att därigenom skapats möjlighet att opått fullständigt skövla vissa skogar och dels beretts innehavare av avverkningsrätt å sådana skogar, som upplåtits efter den 1 juni 1916 men före den 24 juni 1917, en oberäknad vinst i form av rätt till avverkning av ved av växande barrträd för husbehov inom förordningens tillämpningsområde utan föregående utsyning, utan att samtidigt meddelats bestämmelser, avsedda att tillgodose avverkningsrättsupplåtares rättssäkerhet. Sedermera har samme skogsingenjör uppgivit, att inom hans tjänstgöringsområde å en areal av omkring 200 hektar företagits skogsskövling.

Det torde vara rätt sällsynt, att någon lagstiftning varit underkastad så många ändringar som nyssnämnda kungl. förordning. För att nu endast hålla mig till det sista årtiondet, så må här erinras om, att den 18 juni 1915 utfärdade Kungl. Maj:t förordning i ämnet,

vilken var av annan lydelse än den, som förut varit gällande för nyssnämnda landsdelar. Men redan den 16 april 1917 avlät Kungl. Maj:t proposition till riksdagen med förslag till ändringar i samma förordning, och den 19 juni samma år utfärdades ny förordning i ämnet. Det dröjde emellertid ej längre än till 1918 års riksdag, då Kungl. Maj:t åter förelade riksdagen förslag till ändrad lydelse av nyssnämnda förordning. Riksdagen tillkännagav emellertid på sitt jordbruksutskotts hemställan i skrivelse till Kungl. Maj:t, att ifrågavarande proposition icke kunnat av riksdagen antagas, och hemställde tillika, att Kungl. Maj:t måtte låta verkställa ytterligare utredning om och i vad mån, utöver vad i förenämnda förordning den 18 juni 1915 och med den ändring, som vid 1917 års riksdag förekommit, ytterligare bestämmelser kunde anses erforderliga. Därefter har Kungl. Maj:t anbefallt domänstyrelsen att, efter hörande av vederbörande skogsstatstjänstemän, skogsvårdsnämnder och länsstyrelser och sedan landstingen beretts tillfälle att yttra sig i frågan, inkomma med sådan utredning, som riksdagen begärt, samt därav påkallade ändringsförslag.

Det måste då givetvis vara av visst intresse att av den verkställda utredningen taga del av de yttranden, som inkommit från de båda län, som beröras av ifrågavarande förordning. Därvid befinnes det, att Västerbottens läns landsting och skogsvårdsnämnden i samma län förmält sig icke äga kännedom om några fall av sådan skogsskövling, som den av skogsingenjören uppgivna, och länsstyrelsen i samma län synes vilja instämma i dessa uttalanden. I övrigt hava ett flertal skogsstatstjänstemän visserligen ansett lagen lida av vissa brister, men likväl samstämmt framhållit, att ingen nämnvärd skogsskövling förekommit i anledning av den lagändring, som skedde år 1917. Länsstyrelsen i Norrbottens län, landstinget och hushållningssällskapet, samt överjägmästaren i samma län framhålla nödvändigheten av att vad som försäljes till kyrklig eller kommunal myndighet, eller ock till enskild förbrukare för att inom förordningens tillämpningsområde användas till brännved för oundgängligt husbehov, ej underkastas utsynings tvång, men att avverkningsrättsinnehavare må verkställa dylik avverkning endast efter utsynning, där ej avverkningen avser hans eget behov.

Vid ärendets föregående behandling i riksdagen ävensom i en hel del avgivna yttranden har framhållits, att det borde tagas under övervägande, huruvida ej dimensionslagen för ifrågavarande lands-

delar borde ersättas med samma skogslagstiftning, som gäller för angränsande län, nämligen Västernorrlands och Jämtlands. Det må även här erinras, huru som Västerbottens läns hushållningssällskap under föregående år ingivit framställning till Kungl. Maj:t om, bland annat, att Västerbottens och Norrbottens läns kustland måtte i skogsvårdshänseende varda likställt med övriga landsdelar. En bidragande orsak till att en sådan uppfattning börjat göra sig gällande torde tvivelsutan vara att finna i de upprepade förslag till ändringar i den gällande dimensionslagen, som under senare tid framkommit, och det osäkerhetstillstånd, som därav blivit en följd.

Efter de yttranden som, efter vad här i korthet anförts, inkommit i anledning av riksdagens skrivelse, och varav en stor del helt eller delvis varit avstyrkande, synes man kunnat vänta, att något förslag till ändring i förberörda förordning ej nu skulle hava framlagts, i synnerhet som undersökning och utredning om, huruvida den blivande lagstiftningen angående enskilda skogar i övriga delar av landet jämväl kan tillämpas inom Västerbottens och Norrbottens läns kustland ännu ej blivit verkställd.

I nu framlagda ändringsförslag har vidtagits den skärpning gent emot nu gällande bestämmelser, att utom skifteslaget eller angränsande skifteslag ved ej får utan tillstånd försäljas inom lagens tillämpningsområde annat än till enskilda förbrukare och för eget oundgängligt husbehov, samt att ved, som skall avyttras till enskilda förbrukare inom samma område, ej får utan tillstånd avverkas, såvida ej försäljningsavtal om veden före avverkningen slutits mellan skogsägaren och sådan enskild skogsägare, som själv skall använda veden.

För den, som är förtrogen med förhållandena i dessa landsdelar, står det klart, att härigenom stora svårigheter komma att uppstå för anskaffande av ved till kyrkliga och kommunala institutioner, såsom kyrkor, skolor, sjukstugor, tingshus, kommunalhus och andra församlingshus m. fl. Men även för enskilda förbrukare komma olägenheter att yppa sig och följderna av lagändringen blir minskad tillgång och fördyring av bränslet. Man måste ovillkorligen fråga sig, varför denna stränghet, som ej tillämpas annorstädes, skall vara erforderlig just i de norrländska, skogrika men jämförelsevis glest befolkade bygder, och detta fastän man tryggt kan påstå, att skogsskövling ej förekommer mera där än å andra orter.

På grund av vad sålunda anförts, får jag hemställa, att riksdagen ville besluta,

att Kungl. Maj:ts proposition nr 4 med förslag om ändrad lydelse av 1 och 9 §§ i förordningen den 18 juni 1915 om förekommande av överdriven avverkning å ungskog inom de delar av Västerbottens och Norrbottens län, som ej höra till lappmarken, ej må av riksdagen bifallas.

Stockholm den 19 januari 1920.

Herman Rogberg.

I motionen instämma:

N. J. F. Almkvist.

O. Bergqvist.

D. Hansén.

Bernhard Rutqvist.
